

[Hedtoft-Hansen.]

Saa vidt jeg er underrettet, udgøres over 80 pCt. af Europas Emigration af Jøder, Resten stammer altsaa formentlig fra de tidligere tyske Oppositionspartier. Det er da rimeligt, at det, jeg vil kalde det demokratisk indstillede Europa, forsøger at række alle disse Mennesker en hjælpende Haand, og det er ogsaa rimeligt, at Sovjetrusland positivt og aktivt gaar ind i en Hjælpeaktion i dette store Problem, som for alle Europas Lande er et Problem.

Hidtil har de Erfaringer, man her i Landet har indhøstet, været af en saadan Art, at der har vist sig en højst overraskende Uvillighed hos hertil flygtede Kommunistere til at søge Indrejsetilladelse til Rusland. Men naar det nu er gaaet op for det ærede Medlem, hvor stort dette Problem er, regner jeg med, at han fra denne Talerstol vil give os en Udtalelse om, at han ogsaa finder det rimeligt, at en saadan Praksis, om jeg saa maa sige, forceres i den kommende Tid.

Med disse Ord vil jeg gerne anbefale det foreliggende Lovforslag.

Pürschel: Jeg vil begynde med at sige, at det Parti, jeg har den Ære at repræsentere, er enig i, at denne Lovs Forlængelse bør finde Sted, og paa den Anledning, som en tidligere æret Taler har givet, kan jeg sige, at jeg i 1928 udtalte, at man efter min Mening ikke havde nogen Udsigt til, at det vilde være Slut i 1930. Loven er derefter forlænget i 1930, 1932 og 1934, og nu staar vi igen for at skulle forlænge den i 2 Aar. Det var akkurat den samme, om jeg saa maa sige Forestilling, der gentog sig, da vi efter at have faaet et Tillæg til Fremmedloven i 1917, gældende for 1 Aar, forlængede dette aarligt indtil 1924, og saa i 1924 fik vi Afløseren, den Lov, som siden er forlænget hvert andet Aar. Jeg kan ikke begribe, at man gider vedligeholde den Fiktion, at man tror paa, at dette er forbi om 2 Aar. Derfor vilde det efter min Mening — men her taler jeg rent personligt — være det eneste rigtige, at man gav denne Lov og lod den gælde, indtil Tiderne blev saadan, at man kunde ophæve den.

Jeg vender mig dernæst til den kommunistiske Ordfører. Det forbavsede mig noget, at han slet ikke nævnte den Henvendelse fra „Røde Hjælp“, som dog er, om jeg saa maa sige, det egentlige Hovednummer paa Programmet i Dag, og som jeg havde ventet, at den kommunistiske Ordfører vilde stille sig bag ved. Men hans Tale var jo i mange Henseender forbavsende. Den giver mig først Anledning til at spørge: Hvor-naar

er det kommunistiske Parti blevet omvendt eller for at bruge et moderne Udtryk blevet „changed“? Hvor-naar er dette Parti begyndt at interessere sig for Frisind? Det er da noget ganske nyt, og det bør ikke ske saadan stillfærdigt, at man pludselig ændrer sin Opfattelse paa den Maade og lader, som om det er noget selvfølgeligt.

Naar man foretager den Slags Ting — undskyld, jeg giver en yngre Kollega dette Raad —, skal man gøre det med fuld Musik og sige: Nu gaar det kommunistiske Parti ind for Frisind! For det er vel ikke saadan, at det ærede Medlem her i Tinget repræsenterer den Anskuelse, der ganske vist er den almindelige kommunistiske: jeg kræver for mig Frihed i Kraft af jeres Principper; og jeg nægter jer Frihed i Kraft af mine Principper? Er det denne Form, som det ærede Medlem vil ind paa, saa erkender jeg, at saa kan man uden for Rusland tale om og kræve Frisind — hvorledes det er i Rusland, behøver vi ikke at tale om, det ved vi alle.

Det glædede mig at høre, at det ærede Medlem havde Blik for, at politiske Flygtninge fører et for dem alt andet end heldigt Liv. Jeg har hidtil savnet denne Erkendelse fra en Side som denne, men det interesserer mig meget at høre. Og det ærede Medlem talte om at flygte fra mere despotiske Regeringsformer. Jeg havde det Indtryk af Talen, at han kun tænkte paa Tyskland og Italien; men er det nu rigtigt helt at glemme det hellige Rusland? Der er dog ogsaa sket noget derovre, som har Interesse i denne Forbindelse, og der er en Ting, der viste mig ganske klart, at han ikke havde Rusland i Tankerne, da han talte om dette; han fremhævede, at en Tilbagevenden kunde for disse Folk være farlig, det kunde betyde: *maaske* Døden. Dermed er det givet, at han ikke tænkte paa Rusland; for saa vilde han ikke have brugt Ordet „maaske“ i denne Forbindelse. Det er den Slags smaa Ting, der viser — som Professor Bentzon engang har sagt det —, at al Tale arbejder med stiltiende Forudsætninger; og disse stiltiende Forudsætninger er ofte saare interessante at faa frem i Dagens Lys.

Saa talte det ærede Medlem om, at man havde forbudt de politiske Flygtninge her i Landet at deltage i politisk Agitation, men kun, naar den var rettet imod Staten; og det ærede Medlem mente, at det var urimeligt, at man ikke havde Lov til at agitere for Kommunismen. Jeg minder det ærede Medlem om, at inden han kom ind i dette høje Ting, stod der paa denne Taler-